

Snabbmörker™

Ett företag kom på idén att börja sälja mörker.

Först var det kniviga naturligtvis hur man skulle fånga in och paketera mörkret. En av de smartare i ledningen föreslog att man skulle förvara det i glasburkar, men då opponerade sig någon och tyckte att det vore för riskabelt. Tänk om man skulle tappa burkarna och mörkret slapp ut? Då hade man, förutom det kaos som skulle uppstå när mörkret sakta ringlade sig bort längsmed golvet, också glassplitter man kunde göra sig illa på.

Man lyssnade på detta, nickade, begrundade, lade pannan i djupa veck.

Efter en stunds funderande kläckte en lång kvinna i en mycket vit dräkt och med starkt utmejslade ansiktsdrag idén att man skulle förpacka det i plastpåsar liknande dem man använde för att ”administrera intravenös näringslösning på hospitalen.” När man låtit detta sjunka in höjde en annan kvinna i runda glasögon av sköldpadd rösten (eftersom hon från början var mycket tystlåten resulterade denna höjning av rösten inte i annat än att hon nu pratade med normalvolym):

”Vore det inte för uppenbart? För ... cyniskt?”

Visst var det så, det var samtliga tvungna att medge. En ung man med

lakritsfärgat bakåtslickat hår suckade vid tanken på den perfekta reklamkampanj han redan hade utvecklat i huvudet och som han nu var tvungen att skrota.

Till slut enades man om att man skulle pressa ihop mörkret till små svarta tabletter som man skulle dra över med en grå film, för att ”det skulle bli så mycket mer mystiskt och därmed attraktivt och säljkraftigt” enligt försäljnings- och marknadsföringsansvarige. Tabletterna skulle sedan säljas i plåtaskar som hade formen av trianglar. Detta för att askarna skulle skava lagom mycket i fickorna på konsumenterna och därmed påminna dem om stundens allvar.

När mötet var nästan avklarat och alla var nöjda (man hade precis fått ett internmeddelande om att man nere på laboratorieavdelningen nu var i princip klara med processen att utvinna och isolera mörkret; inga exakta detaljer avslöjades och ingen i ledningsgruppen var helt införstådd med det tekniska) var det dags för företagets verkställande direktör att säga några ord. Alla såg sig omkring, men han var inte på plats i mötesrummet. En sekreterare harklade sig:

”Han hade ett viktigt samtal att ta ... han kommer nog snart.”

Under tiden man väntade gick sekreteraren runt i rummet och fyllde på allas kaffekoppar. Solen föll in mellan mötesrummets träpersiennor och penslade varma streck över den blanka bordsytan. Någon hostade, vilket fick den nya designutvecklaren att hoppa till. Ett avlägset klämtande av en ännu mer avlägsen klocka trängde igenom de tjocka draperierna och någon råkade kasta en blick på dagens tidning som pryddes av ett foto på ett klocktorn som var på väg att

restaureras. Så gled dörren upp, och verkställande direktören klev in. Han var propert klädd i kostym och svart slips, som alltid. Normalt sett hade han alltid en spänst i gången, men idag tycktes han ovanligt stel när han långsamt gick fram mot huvudändan av bordet.

En av de ambitiösa ungtupparna på företagets interna think tank hade under hela mötet suttit och skruvat på sig, som om det var något han ville säga eller fråga, men inte riktigt funnit rätt tidpunkt. Han betraktade nu direktören som tagit plats i skrivbordsstolen i obscent dyrt kalvskinn vid bordets kortända. Långsamt lät han blicken vandra mellan de församlade. Alla noterade att hans ögon hade något mycket mörkt i sig, något som nästan dolde hans vanliga bruna i en hinna av desperation; desperation och så något mer, något som ingen kunde sätta ord på, men som kändes i alla deras kroppar där de satt vid bordet i eftermiddagssolen och väntade på att han skulle tala.

Då kunde den unge mannen som suttit och väntat inte hålla sig längre.

”Men varför? Vad är vitsen med att sälja mö —”

Då öppnade direktören munnen, och tänderna i hans underkäke var täckta av en likadan hinna som hans ögon, brunsvart, som av spilld olja eller levrat blod. Han lossade på slipsen och talade:

”Min fru vill skiljas, och hon tänker ta lillen med sig. Dessutom är jag rätt säker på att hon knullar min kusin.”

Han log – ett leende som paradoxalt nog inte verkade det minsta ansträngt, utan istället fullt av faderlig värme – och knackade snabbt två gånger i bordsskivan.

”Frågor på det?”

Den unge mannen som ställt frågan vände sig om och tittade på resten av de församlade. Han greppade tag i bordsskivan, som om han sökte stöd. Deras ansikten var *hala*; han kunde inte klänga sig fast vid dem utan halkade hela tiden av. Han drabbades plötsligt av en känsla av att befinna sig utanför tiden, på en bergstopp där det blåste hårt, där han fick kämpa för att behålla värmen från en eld han lyckats tända i den lilla härden bakom honom samtidigt som gräset på slätten där nere lojt vek sig under uråldriga jättefötter.

Han blundade, blinkade ett par gånger, ville få bort gruset och dimman, hinnan. Han tittade upp och var tillbaka i konferensrummet.

Då mötte kvinnan med glasögon av sköldpadd hans blick, nickade eftertänksamt och log. På hennes livmoderhals vibrerade den kolibriäggstora tumören och drog sedan sin plummonfärgade svepning om sig.